

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

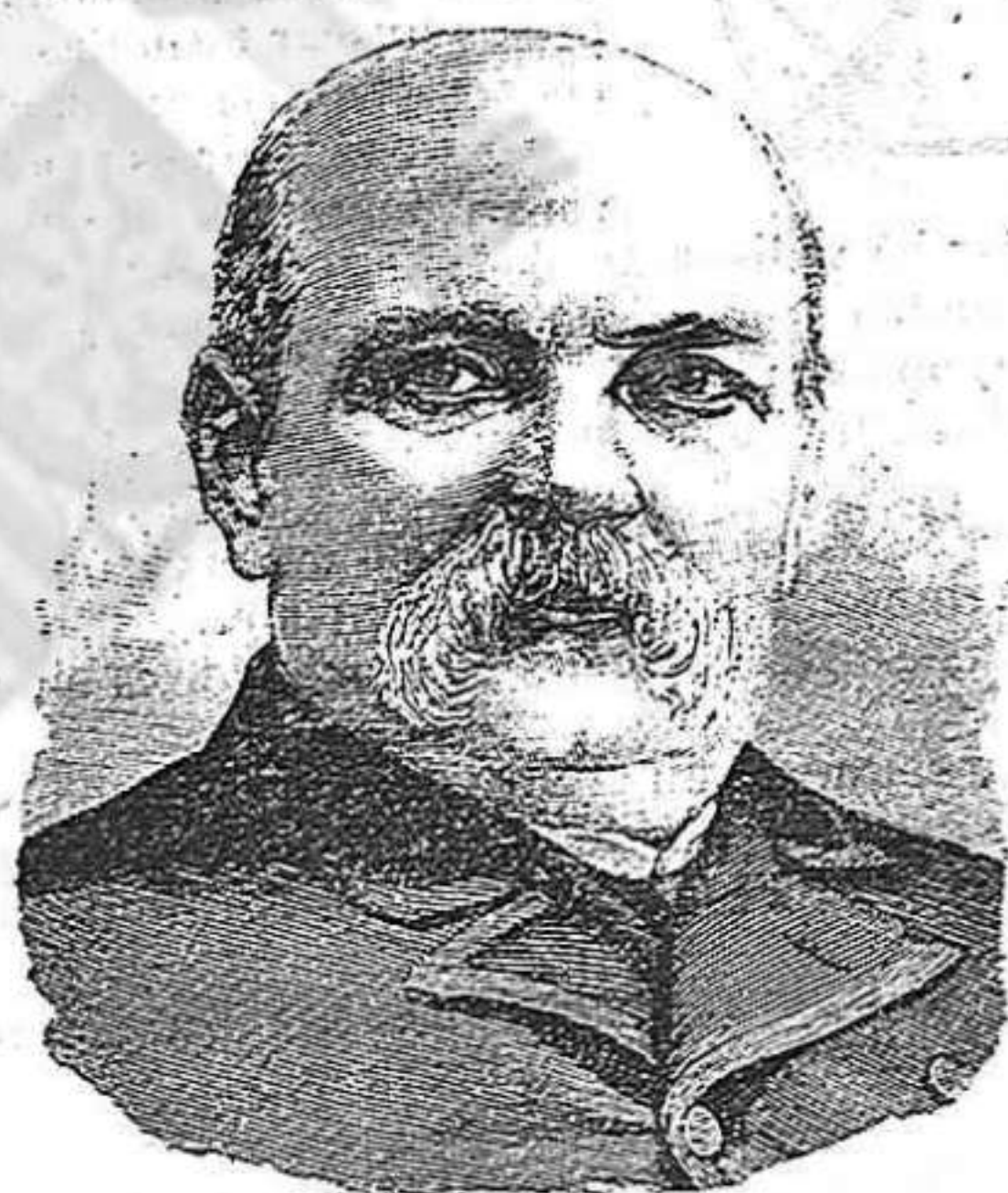
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LOS DEFENSORES DEL SUFRAGI UNIVERSAL.

Joseph Canalejas.
Manuel Eguillor.

Práxedes Mateu Sagasta.
Manel Becerra.
Gaspar Nuñez de Arce.

Venanci González.
M. Villanueva.

RETRATOS.

Donem avuy lo de D. Práxedes Mateo Sagasta y 'l de las demás personas distinguidas que han acompañat en sa visita á Barcelona. No hem d' esforcarnos en explicar lo móvil que 'ns ha inclinat á ferho.

Próxim a practicar lo sufragi universal, estém resoltos á pagar aquest débil tribut de consideració á tothome polítich de alguna importancia que vingui aquí ab l' intent de reanimar l' esperit públich y moure al país á pendre part en la gran batalla.

Avuy son monárquichs los que han vingut. Ab molt més gust donarem lo retrato dels republicans que vajan venint guiats pèl mateix objecte; que la CAMPANA DE GRACIA, avants que tot y per sobre tot, es, ha sigut y será sempre un periódich republicà.

UN GRAN ACTE POLÍTICH.

BARCELONA ha dispensat á n' en Sagasta una acollida plena d' entusiasmes. Negarho fóra negar la evidència, y en aquest cas l' evidència sols poden negarla 'ls conservadors. Y Barcelona per qué ho ha fet? Ho ha fet per la persona de n' Sagasta precisament? Per l' antich redactor de la *Iberia*? Pel ministre de la Revolució de Setembre que contribuí en primer terme y en major grau queningú á reprimir las expansiones republicanas? Ha dedicat los seus aplausos y las sevas aclamacions á l' home que formá part del govern del 3 de janer, implantat per las bayonetas del general Pavía? Acás al capítol de un partit que després de la restauració acceptá la constitució de 1876 que poch avants reixassava? Per ventura al home flexible y habilitós, tan enérgic en la oposició com calmós y dessidós en lo ministeri?

No 'ls aplausos de Barcelona no reconeixen semblants motius; ans al contrari, á despit de tals motius han sigut prodigats, més que á un home á una idea; tant com á una idea, á una tendencia política eminentment regeneradora.

No van dirigits á una historia, en la qual s' hi trobaria de tot, sino á un porvenir en lo qual desitjem que hi haja sols dignitat, honra, legalitat y democracia. Lo que aném deixant darrera nostre es impossible contemplarho quan se fa precis mirar endavant. Lo passat s' olvida quan hi ha necessitat de fixarse exclusivament en lo porvenir. Y l' porvenir d' Espanya, y l' porvenir de las institucions democráticas reclaman avuy l' atenció sostinguda de tots los espanyols que las estimin.

¿Qué significan las manifestacions de aquests díes? Aném á exposarho en pocas paraulas y ab tota la claretat possible.

Las manifestacions de aquests díes han vingut á confirmar lo que ja presumíam tots quants á la defensa del sufragi universal venim dedicant los nostres entusiasmes. Lo sufragi universal está destinat á orejar l' ambient de aquesta nació carregat fins ara ab los miasmas de todas las corrupcions imaginables. Lo sufragi universal es no sols un desinfectant contra la immoralitat, contra l' caciquisme, contra 'ls capritxos cortesans, contra todas las foras de la política menuda; es també un reconstituyent poderós que retornará al poble las perdudas energías, fentlo sortir del estat de apatía, del estat de indiferencia que l' consumia.

No falta sino que l' poble vaja acceptant plé de fe la medicina.

Y com en Sagasta, home de fortuna, ha tingut la sort de ser lo restaurador de aqueixa institució democrática, tothom ha trobat molt just que recullís los primers fruyts de l' obra de tots; molt posat en ordre que percibís los primers esclats del entusiasme del poble.

¿Cuán havia trobat en sa llarga carrera política, ovacions com la de aquests díes?

Recordis, recordis, (no fa pas d' aixó molt temps) la tibia ab que l' mateix Sagasta defensava l' sufragi universal. «En lo sufragi universal no hi creu ningú» se deya mentres s' estava discutint. «Lo sufragi universal—se afegia y repetia—es sols una satisfacció que dona en Sagasta á n' en Castelar, en premi á la seva benevolencia.»

«No hi fa res—responia en Castelar, qual perspicacia política será sempre l' més admirable dels seus dots—no hi fa res: establílo, feu que siga lley del Estat, y ja veurém los resultats»

S' ha fet aixís, y ha sigut com posar oli en un llum.

¿Han vist may un malalt ensopit, més mort que viu, sense esperansa de reanimarse? Ve un metje distingit y li ordena una medicina, dihent: «Aquesta beguda fa miracles: ja veurán com desde la primera toma ja hi coneixerán alguna cosa»

Lo malalt es lo poble espanyol, y tan acertada es la medicina, que no la primera toma, sino la sola olor del medicament, ja l' torna de mort á vida. ¿Qué será quan lo prengui?

Ningú dirá que la recepció dispensada diumenje á n' en Sagasta sigués obra exclusiva del partit fusionista. Per rahons que ningú ignora, no es aquí á Barcelona prou poderós aquest partit per realisar demostracions tant colossals.

La manifestació del diumenje es obra de tots. Quan los reaccionaris á trucs de ferir al obsequiat ab ella, dihen qu' en la recepció d' en Sagasta hi preponderavan los ele-

ments republicans, dihen una gran veritat. Los elements republicans hi estavan en majoria. Y no sols los possibilitats, que son los que han portat las gallinas, es á dir lo sufragi, sino 'ls del centro, 'ls organichs, los zorrillistas, los federales; en una paraula: tots.

¿Cedeix aixó en desprestigi del jefe de la fusió? No: ell pot envanirse de que, gracias á la seva política democrática, tots los republicans, ab ben escasas excepcions, acceptan avuy los procediments legals. Y no es, per ventura, aixó, un progrés dels més considerables en las nostras costums políticas?

Y quína es la idea que á tots nos agrupa? Lo desitj que ha expressat lo propi Sagasta, de que s' estableixi l' govern de la nació per la nació mateixa. L' ansia de que ja may més se resolgan crisis per aplacar la fam de un partit anti-popular, ni per satisfacer las corassonadas de un general llunatic. Lo dalé de que 'ls governs no exerceixin presions il·lícitas, ni s' permetin falsejar la voluntat del poble. La ferma voluntat que tenim tots de qu' Espanya s' governi per sí mateixa.

Y en aquest punt coincidim los monárquichs liberals y 'ls republicans de tots los matissos. Als que encare tenen fé en la monarquia deu bastarlos la confiança de que 'ls republicans, mentres preponderi la lley en tota sa puresa, no pertubarém l' ordre, inclinantnos ab respecte davant dels fallos del sufragi. Als que tenim y tindrem sempre fé absoluta en la República 'ns basta ab saber que l' govern de la nació per la nació es desde avuy un principi, superior al de la forma de govern, y que demá que la nació vulga la República, aqueixa República naixerá forta, per lo mateix que tots vindrán obligats á respectarla; per lo mateix que será precis pagarnos ab la mateixa moneda ab que haurém pagat nosaltres.

¿Se vol res més honrós pels uns y pels altres?

Quan diumenje observava l' entusiasme del poble, no podia menos de pensar, que aquells transports, fills de una gran concordia de tota la familia liberal, eran una especie de anticipo de lo que ha de succehir en las próximas lluytas dels comicios.

¿Qué petit vá semblarme en aquells moments lo govern conservador ab todas las sevas cábalas! Los que avuy s' entretenen destituint Ajuntaments y encasillant candidats, fent burla de las decisiones de la Junta central del Cens, com han de poder resistir l' avalancha popular?

¿Sense donarnos cita, diumenje varem trobarnos al carrer, pera saludar, á una veu, al restaurador del sufragi universal.

De la mateixa manera—tant si 'ls jefes proclaman, com si no proclaman la coalició—en lo moment oportú, 'ls soldats del sufragi 'ns trobarém en los colegis electorals, units com un sol home, pera derrotar als conservadors.

P. K.

A doctrina de n' Sagasta proclamant la necessitat d' establir lo govern de la nació per la nació mateixa, es molt bona. Pero no basta proclamarla. Es precis buscar fórmulas concretes pera posarla en planta.

No basta tenir escopeta, pólvora y balas. Es precis carregar, apuntar bé y disparar. Aixís es com se fa blanco.

¿No 'ls sembla que la veu de coalició general petaria com una escopetada?

Tenim arma, tenim municions. . Usémlas!

Lo govern de la nació per la nació mateixa, ó no significa res ó significa la mort del caciquisme.

Los cacichs son los primers enemichs de la sinceritat del sufragi.

Y jo, ab franquesa, no creuré del tot ab los bons propòsits de n' Sagasta, fins que li vegi escombrar de la fusió á tota la purria que durant aquests últims anys l' ha emporcada.

Desenganyis, D. Práxedes: á una casa bruta, cap persona amant de la limpieza s' hi ficarà may.

De la fàbrica de tabacos de Madrid ja no se n' canta gall ni gallina. Un pavorós incendi l' ha reduhida á cenrres. Es potser la primera vegada que l' tabaco de l' Arrendataria crema de debó.

Aquesta societat ha experimentat grans pérduas. Ja poden prepararse 'ls fumadors, qu' ells y ningú, més qu' ells las pagaran. Nos queixém del tabaco que 'ns endossan. Donchs ara veurán com encare hi ha un pitjor.

Las cigarreras, de moment han quedat en vaga, y l' govern, per evitar un conflicte, perque sempre las tals cigarreras li han fet més por que goig, s' ha compromés á instalar una nova fàbrica, dintre l' terme de vuyt díes, en lo Palau de Bellas Arts. A no disposar de un edifici, era capás de ficar cigarreras y fòtils de cargolar veneno en tots los ministeris, y si ni aquí haguessen capigut, fins en lo Palacio de la Plassa d' Orient.

Perque ell no reconeixera l' sufragi universal... pero l' sufragi de las cigarreras, qu' en menos que canta un gall ventan una bufa al Mónstruo, ¡vaya si l' reconeix!

Pero hi ha hagut més encare. Las cigarreras s' han

empenyat en fer una manifestació á la regent, demanant que se las hi aboní l' jornal durant los díes que tingan d' estar en vaga. Al govern se li erissavan los cabells pensant ab la manifestació de las cigarreras.

—Per mor' de Déu, abstenuvos de ferla!—deya tot desesperat.—¿No m' comprometeu!

—¿Romansos á aquesta hora?—van respondre aque-llas funcionarias dels grans mantons de Manila.

Y van fer la manifestació. ¡Vaya si van ferla!...

Y l' govern, que sucumbeix de tan trista manera á un antoig de femellas ¡voldrà encare tenirselas tiessas ab la Junta central del Cens?

Vaja, que ja está ben llest.

Una de las primeras personas que van anar á ca l' Arnús á saludar á D. Práxedes, sigué l' general Martínez Campos.

Y fins s' assegura que va donarli una abraçada.

Vels'hi aquí un home que passa la vida aixís: donant abraçades y fent la trabeta, segons li dicta l' cor, perque ell será sempre l' heroe de las corassonadas.

¡Ay, heroe, heroe! ¿Cuán posarás una mica de formaliat?

No hi ha idea que no tinga la seva lógica corresponent. ¡Viva la lógica de la idea del govern de la nació per la nació mateixa!

Es á dir: ¡Viva la nostra!

Si diumenje, en lo moment del entusiasme delirant del nostre poble hagués tingut ocasió y suficient confiança ab en Sagasta per parlarli á l' orella, m' hauria permès ferli una pregunta.

—D. Práxedes—li hauria dit:—¿vol ver lo favor de dirme si desde la Rambla de Barcelona s' veu lo Palacio de Orient?

A veure qué m' hauria respost.

En Cánovas no sab com desembolicarse de la trenyina socialista que se li ha ficat al cervell. Tan aviat diu qu' es precis emprendre reformas socials, com assegura que als socialistas obrers se 'ls ha de tractar á garrotadas.

En una conferencia donada en l' Ateneo de Madrid va molt lluny. Figürinse que arriba al extrém de declarar que si 'ls socialistas arribessen un dia á tenir majoria á las Corts, ell los hi abocaria l' exercit.

¿Gran teoria per exigir que 'ls socialistas se mantingan dintre de la lley! Perque si aixís com aixís han de rebre, fins quan guanyin ¿á qué extranyarse que desde aquests moments se declarin acérrims partidaris dels procediments de forsa?

¿Es aixó lo que desitjan los capitalistas conservadors?

Decididament lo Mónstruo ha arribat á una decadencia lamentable. Si no entén las qüestions socials, millor será que no se n' ocupi.

O sino, s' exposa á que al millor dia, los seus mateixos partidaris li digan:

—Vaja, Antonet, retirat, que no sabs lo que t' empatallas.

Si 'ns pregunta algú la nostra opinió sobre l' fet de haverse arrastrat per homes, ó á lo menos per sers que tenian forma humana, l' carruatje del Sr. Sagasta, la dirém ab tota franquesa.

En concepte nostre l' home no ha nascut per tirar carruatjes, usurpant la feyna de las mulas y 'ls caballs.

No ja de n' Sagasta, ni del sér més eminent de la terra permetém que s' arrastri un cotxe á forsa d' homes. Es una degradació que no justifica ni l' embriagués del entusiasme més cego.

Lo mateix Sagasta s' oposava terminantment á que li dispensessen aquest honor, qu' en últim extrém més que altra cosa l' posava en ridicul.

Va fer tot lo imaginable per evitarho. Pero no pogué vèncer la fatlera de aquells entusiasmas, que ja ab aixó demostraren que tenian una de las qualitats de la mula: la tossuderia.

¿Qué s' hi ha de fer! Sempre hi haurá imprudents y graponers que tractant de fer una carícia á un home, li traurán los ulls.

Jo, per castigar aquest acte irracional, faria una cosa. Als que van tirar del cotxe de n' Sagasta 'ls borraría de las llistas electorals.

No s' fan dignes de ser electors los que tant espontáneament se declaren bestias de carga.

Un conservador deya tot enfutismat:

—Sembla mentida que 'ls republicans aplaudeixin de aqueixa manera al home de la porra.

—No ho extranyi—va respondre un federal—ho fem perque ara aqueixa porra, envia al Mónstruo á la porra.

CARTAS DE FORA.—Nos dihen de Suria: «¿Qué té l' nostre rector? ¿S' ha tornat sort? Ell, tan fi d' orellas qu' era avants... ¿cóm es possible que avuy no hi senti? Dihém aixó per dos ó tres escándols ocorreguts en la iglesia en menos de quinze díes, sense qu' ell haja pres cartas en l' assumpto. ¿Cóm consent que algunas hicas de María y algún capellá s' enfilin al cor y posin centinella á la porta per evitar que ningú més hi puji? ¿Cóm permet lo gran xi-

(c) Ministerio de Cultura 2005

Los carlins de Barcelona van celebrar la festa de San Carlos, patró del rey de las húngaras, ab una vetllada, en la qual hi prengué part un quinteto de bandurrias y guitarras.

¡Aquest carlins no poden desmentir las sèvas inclinacions!

—¡Sempre tan aficionats á tots los instruments... d'ungla!

Al Aragó, al deturarse 'l tren de 'n Sagasta en una estació del trànsit, un baturro va cridar:—«¡Viva Sagasta!» Un altre:—«¡Viva la llibertat!» Y un tercer:—«¡Viva la República!»

Y un quart va dir al tercer:—No, chiquio: eso guarda-lo pa cuando arranque.

Naturalment: aquí qui convé qu' arranqui es en Sagasta.

Diumenje en la Plassa de Sant Jaume:
¡Viva Sagasta! ¡Viva la llibertat! ¡Viva 'l sufragi universal!

Una veu escanyolida:—¡Viva la Reyna regent!

Una veu robusta:—¡Viva la República!

Una veu molt enrahonada:—Amigo, qui no vulgui po's, que no vaji á l' era.

(Copiat del natural.)

Quan en Sagasta eixí de la estació del Nort, estava semrient.

En cambi quan entrava á ca 'l Arnús, feya una cara que semblava que deya: «De tant que m' estiman, m' apanyegan.

(Copiat també del natural.)

En la funció donada á Novedats en obsequi de 'n Sa-

gasta, va posarse l' aplaudida comedia catalana: «Sogra y nora».

—Bè vaja, si—va dir un republicà—la Monarquia y la Democracia. Es impossible que congenihin. Mentres s' empenyin en ferlas viure juntas, á la casa hi haurà rahóns.

D. Camilo Fabra va obsequiar ab un ápat al restaurador del sufragi universal. ¡Y tot per ferli tastar lo vi ranci del seu marquesat! Lo ví d' Alella.

Podia dirli una cosa:—D. Práxedes, ja 'l pot beure ab tota confiança; es més ranci aquest vi que la meva noblesa.

Lo nou edifici que ha construhit á Madrid lo Banch d' Espanya, ha fet moviment, sufrint considerables desperfectes.

Sempre ho havia temut: lo Banch d' Espanya acabarà per enfonsarse.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Car-ca-mal.
 2. ANAGRAMA.—Cinta-Canti.
 3. TRENCA-CLOSCAS.—El registro de la policia.
 4. GEROGLÍFICH.—Tot llibre té fulls.
- Han enviat totas las solucions los ciutadans Roch Fort, Antón de la Gayta y M. N. P.; n' han endevinadas 3, Un

partidari del Sufragi universal y Pep Patarata; 2, Espania-llops y Pau Nyera. y 1 no més Pagés del Ampurdá.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Ll. Olivé, J. Franquesa, M. Xalabarde, D. Bartrina, A. Torres y P. Such:—Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciutadans J. M. Bonapasta, F. de P. Juanico, J. Alamaliv, F. J. Portier, Joanet de Lleyda, Espania Llops, Ritela (a) Paya J. Giné (a) Eeréu de casa, Marangi. E. Molas y Fernandez:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutadana Infa bots: Rebuda la remesa: aprofitarém alguna cosa.—P. P. T.: Lo concepte final del sonet, esta en contradicció ab lo que manifestém en lo núm-ro respectie als que van tirar lo carruatje.—Antonet del Corral: Cregui qu' es llasima que la poesia de vosté siga tan incorrecta.—J. Carbonell: En lo treball de vosté hi ha bona intenció; pero la bona intenció no basta.—Patillas Carpanta: Li agra-him l' advertencia.—Gestus II: La Monja? va bè; l' altra es ordinaria.—Pep de l' Ostia: No 'ns serveix.—V. Andrés: No 'ns acaba de agradar.—Fónix Odiu: Com a reclam no 'ns serveix, y com a sonet no 'ns acaba d' agradar.—A. Palleja: ¿Com pot escriure versos, ni prosa, ni res, qui en lloch de dir s' equívoca escriu se liboca, y aixís moltes altres paraulas? Aixó y l' assumpto dels treballs que 's referian a fets que durant l' última guerra civil eran d' actualitat, nos feu arrufar lo nas; y consti qu' encare no hem pogut desarrufar.—Xavier Alemany: Molt bè y mil gracias.—J. Aladern: Entre poch y massa. La poesia esta bè; pero ¿vol dir que 'ls obrers no 's donaran per ofesos?—J. Casanova V.: Aprofitarém dos cantars y prou.—Joan Vilaseca: Gracias per l' envió.

ALMANACH

DE

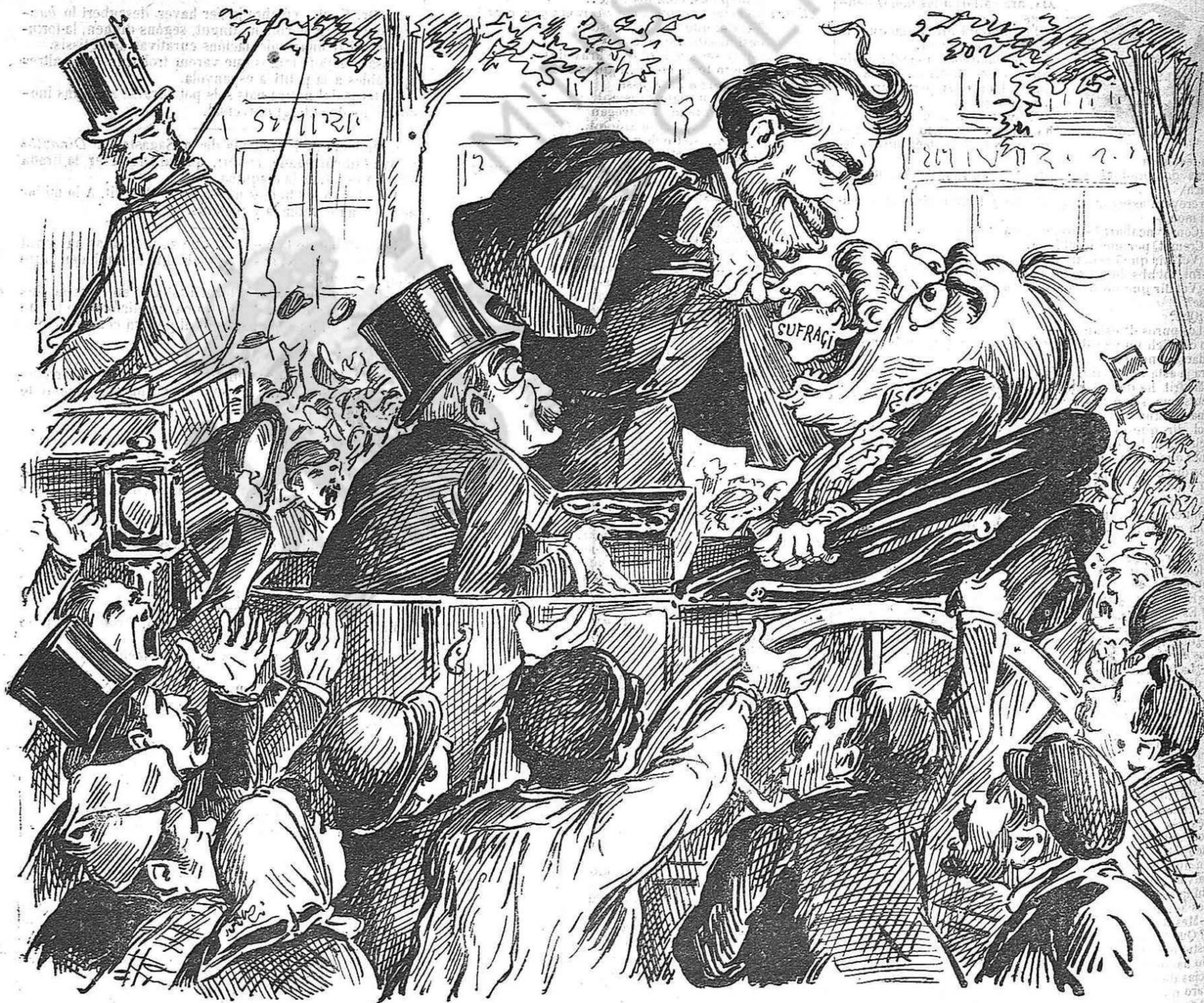
LA CAMPANA DE GRACIA

Están molt adelantats los treballs. Supliquém als nostres apreciables corresponsals, que fassin pedido quant antes, si no volen correr lo perill de quedarse sense que 'ls poguém servir.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso. Arch del Teatro, 21 y 22.

L' ARRENCA-CAIXALS.

Los conservadors varen dir que al entrar á Barcelona semblava un arrenca-caixals. Aixó es lo que voldriam 'nosaltres: que al Mónstruo n' hi arrenqués un: lo caixal del seny.